

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové, v právní věci žalobkyně **N. T. D.**, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15.4.2013, č.j. MV-109056-4/SO/sen-2012,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15.4.2013, č.j. MV-109056-4/SO/sen-2012 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 9.8.2012, č.j. OAM-46990-5/DP-2012 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu“), zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky“.

II.

Žaloba.

Žalobkyně žalobu odůvodnila tím, že správní orgány obou stupňů deklarovaly názor, že žalobkyně podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu nebyla oprávněna, a to s odkazem na ustanovení 42a odst. 1 písm. f) zákona o pobytu a správní řízení z tohoto důvodu zastavily. Prvoinstanční orgán však zcela pominul speciální ustanovení § 42a odst. 6 zákona o pobytu, podle kterého žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny může na území podat cizinec, který zde pobývá na vízum k pobytu nad 90 dní. V době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (1.8.2012) pobývala žalobkyně na území v režimu ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu, přičemž o žádosti o udělení víza pro strpění bylo rozhodnuto až dne 17.8.2012, kdy právnímu zástupci byli sděleny důvody neudělení víza. Z uvedeného je tak zcela zřejmé, že žalobkyně v době podání žádosti pobývala na území ČR v režimu víza k pobytu nad 90 dnů a k podání této žádosti byla ve smyslu § 42a odst. 6 zákona o pobytu oprávněna. V této souvislosti žalobkyně odkazuje na dikci § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, podle kterého pokud o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti. Z uvedeného vyplývá, že názor prvoinstančního orgánu, respektive žalovaného, nemá oporu v zákonné úpravě a tento tedy pochybil, když odvolání žalobkyně zamítl. Žalobkyně dále namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí s tím, že žalovaná se v podstatě s námitkou žalobkyně v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádala, respektive v napadeném rozhodnutí vůbec neodůvodnil, proč nelze na projednávaný případ aplikovat uvedenou právní argumentaci. Žalovaná v kontextu námitek žalobce uvedl pouze: *„Komise podotýká, že účastnice řízení v době opakovaných žádostí o udělení víza k pobytu nad devadesát dnů za účelem strpění pobytu nepobývala na území ČR na základě žádného platného oprávnění k pobytu, tj. nebylo jí uděleno vízum k pobytu nad devadesát dnů ani dlouhodobý pobyt. Namítané ustanovení týkající se fikce pobytu na území nelze tedy na posuzovanou věc aplikovat“*. Žalovaná se tak fakticky vůbec nevyjádřila, proč nelze ustanovení § 60 odst. 7 na daný případ aplikovat, když je v něm explicitně uvedeno, že pokud o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění pobytu cizince na území (což prokazatelně nebylo), považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum (tedy na vízum nad devadesát dnů), a to až do rozhodnutí o žádosti. V době podání žádosti tedy žalobkyně evidentně pobývala podle zákona o pobytu, konkrétně § 60 odst. 7 na území ČR na vízum nad devadesát dnů, protože o její žádosti o vízum za účelem strpění nebylo dosud rozhodnuto a splňovala podmínku podání žádosti o DP za účelem sloučené rodiny n území ČR. Odůvodnění žalované je tak zmatečné a nepřezkoumatelné, protože neuvedla žádné důvody, proč by nebylo možno výše uvedené ustanovení aplikovat na případ žalobkyně a žalovaná tak postupovala i v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

III.

Vyjádření žalované.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že stěžejní argument žalobkyně, že jí v době podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu svědčila fikce pobytu ve smyslu § 60 odst. 7 zákona o pobytu, považuje za zcela irelevantní. Žalobkyně podala dne 18.7.2012 žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění,

které jí dne 17.8.2012 nebylo uděleno. Dne 1.8.2012 poté podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 6 zákona o pobytu. Vzhledem k tomu, že v době podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebylo dosud rozhodnuto o její žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění, žalobkyně se mylně domnívala, že k podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky byla oprávněna ve smyslu § 60 odst. 7 zákona o pobytu, v němž se uvádí, že „*pokud o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti.*“ Žalobkyně však nepobývala na území České republiky na základě žádného platného oprávnění k pobytu, tudíž specifikovanou fikci pobytu nelze aplikovat na posuzovaný případ. Žalovaná se tímto ohrazuje vůči žalobní námitce, v níž je jí vytýkáno, že se fakticky vůbec nevyjádřila k tomu, z jakého důvodu nelze na daný případ aplikovat § 60 odst. 7 zákona o pobytu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje shodné vyjádření. Žalovaná má za to, že uvedené skutečnosti ohledně absence jakéhokoli pobytového oprávnění žalobkyně byly v odvolacím řízení, jakož i v prvoinstančním řízení spolehlivě prokázány. I z tohoto důvodu je přesvědčena, že argument ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí zde nemůže obstát, neboť se navzdory tvrzení žalobkyně se vypořádala všemi odvolacími námitkami v souladu s § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalovaná se taktéž domnívá, že výrok napadeného rozhodnutí byl náležitě a vyčerpávajícím způsobem odůvodněn. Žalovaná při rozhodování postupovala zcela v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními. Žalovaná uzavřela, že se plně ztotožňuje s právním názorem prvoinstančního orgánu, který zastavil řízení o žádosti podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu, neboť podmínky pro zastavení předmětného řízení o žádosti byly v daném případě naplněny, jinými slovy žalobkyně v době podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zcela jednoznačně nepobývala na území České republiky na základě jiného povolení k dlouhodobému pobytu nebo víza nad 90 dnů, jak vyžaduje § 42a odst. 6 zákona o pobytu.

IV.

Vyjádření žalobkyně při jednání.

Žalobkyně při jednání setrvala na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Mezi účastníky sporným problémem se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.9.2013, č.j. 8 As 119/2012-32 (dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém uvedl, že „*ne každé podání žádosti podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zakládá možnost legálního setrvání na území. Dobrodiní zákona obsažené v § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců lze aplikovat jen v případech, kdy je cizinec v okamžiku podání žádosti o toto vízum*

držitelem platného oprávnění k pobytu, přičemž je oprávněn podat žádost o trvalý pobyt z území České republiky a současně, kdy příslušný správní orgán nerozhodne o žádosti v předepsané lhůtě“. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že v opačném případě *„je třeba řízení zastavit postupem podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců“.*

Podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu pokud o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že jeho aplikace je vázána na současné splnění tří podmínek. Zaprvé, že cizincem byla podána žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu a zadruhé, že o této žádosti nebylo dosud rozhodnuto a zatřetí, že žádost byla podána *„v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území“.*

Vzhledem k tomu, že u žalobkyně nebyla naplněna podmínka třetí, nemohl být její pobyt na území České republiky považován za *„další pobyt na území za pobyt na vízum k pobytu nad 90 dnů“.*

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že *„k námitce účastnice řízení, že v době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny pobývala na území v režimu § 60 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., v němž se uvádí, že „Pokud o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti“. Komise podotýká, že účastnice řízení v době opakovaně podaných žádostí o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu nepobývala na území České republiky na základě žádného platného oprávnění k pobytu, tj. nebylo jí uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů ani dlouhodobý či trvalý pobyt. Namítané ustanovení týkající se fikce pobytu na území nelze tedy na posuzovanou věc aplikovat“.*

Z citované části odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaná k námitce žalobkyně zabývala výkladem a použitelností ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu, přičemž dospěla ke správným závěrům, a proto není možné napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné.

Žalobkyně nebyla oprávněna svoji žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podat podle § 42a odst. 6 zákona o pobytu na území ministerstvu. Správní orgány postupovaly zcela v souladu se zákonem, když v takovém případě řízení o žádosti zastavily podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu.

VI.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.
Náklady řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 2. dubna 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová